

начало на животъ по-честитъ; а туй ги карало да са излагать на гай-голѣмы опасности съ таквози спокойствіе на духа, като че трѣгвать на пѣты. Тѣ бѣхъ пріели тѣзи догрина отъ единъ голѣмъ философъ, на име *Замолкенсъ*,<sup>(2)</sup> когото Юрнандъ мысли за царъ на Гетитъ или Готтитъ, населени въ Тракія, Дакія и Мизія; а нѣкои писатели го иматъ за ученикъ на Платона, други пакъ за ученикъ или робъ на Питагора. Истинната е че той бѣше Гетъ или Готъ родомъ и, чрезъ познанията които принесе въ отечеството си, той са ползува отъ уваженіето на своитѣ съотечественници прѣзъ сичкыя си животъ, а слѣдъ неговата смъртъ въздавахъ му божескы почести. Тѣ още вѣрвахъ, че душата му са подновявала сѣкога, като минувала въ тѣлото на своитѣ преемници!

Дакитѣ са управлявахъ отъ собственнитѣ си царьс, и пазяхъ сѣщитѣ обычаи, сѣщитѣ закони и проч., като другитѣ готскы народы. Първыйтъ отъ царьетѣ имъ, за когото споменува исторіята, наричалъ са *Оролз*. Въ времето на неговото царуваньє, тѣ са бихъ съ Бастарнитѣ, единъ отъ съсѣднитѣ и враждебенъ тѣмъ народъ; но защото не са отличихъ въ този бой съ съобыкновенныя си куражъ, царьтъ заповѣда имъ, за да ги накаже, кога ще лѣгать да спѣтъ, да си турѣтъ главата къмъ онѣзи страна дѣто трѣба да сѣ краката, докато имъ са поправи честьта чрезъ новы подвигы.

---

<sup>(2)</sup> По кореня си — *молк* или *млѣк* и *млѣк*, видя са име славенско, на което може да са дали грѣческо окончаніе — *сис* или *ис*.